

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/248/2019
Identifikačné číslo spisu:	7212215290
Dátum vydania rozhodnutia:	22.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7212215290.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Věry Petříkové a JUDr. Jany Haluškové, v spore žalobcu E. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX, XXX XX F., zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému KOSIT, a.s., so sídlom Rastislavova 98, 043 46 Košice, IČO: 36 205 214, zastúpenému IURISTICO s.r.o., so sídlom Čimborkova 13, 040 01 Košice, IČO: 36 588 041, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28Cpr/2/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoPr/3/2018-632 zo dňa 31. januára 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. októbra 2017 č. k. 28Cpr/2/2012-564 (v poradí druhým) žalobu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 15 % preukázaných odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov v súdnom konaní (druhý výrok).

1.1. Z dôvodov rozsudku okresného súdu vyplýva, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalobcovi listom žalovaného zo dňa 04.05.2012 z dôvodu, že podľa lekárskeho posudku zo dňa 21.04.2011 sa stal nespôsobilým na výkon doterajšej práce závozníka a zamestnávateľ (žalovaný) ho nemal možnosť ďalej zamestnávať ani na kratší pracovný čas a nemal pre neho inú vhodnú prácu. Neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobca pôvodne odôvodňoval nedodržaním písomnej formy právneho úkonu tvrdiac, že žalovaný nepodpísal výpoveď spôsobom vyplývajúcim zo zákona, a tiež nesplnením podmienok pre ukončenie pracovného pomeru, keď mu žalovaný neponúkol vhodné voľné pracovné miesto. Po odvolacom konaní žalobca v súlade s argumentáciou odvolacieho súdu (v poradí v druhom odvolacom rozhodnutí) ako dôvod neplatnosti výpovede z pracovného pomeru uviedol skutočnosť, že žalovaný nedisponoval lekárskeho posudkom, ktorý by konštatoval dlhodobú zdravotnú nespôsobilosť žalobcu na výkon doterajšej práce.

1.1.1. Okresný súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 04.09.2013 č. k. 28Cpr/2/2012-226 tak, že žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 30.04.2014 č. k. 11CoPr/8/2013-267 (v poradí prvým) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil, že výpoveď daná žalobcovi je neplatná. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.03.2015 sp. zn. 8Cdo/323/2014 zrušil rozsudok odvolacieho súdu konštatujúc, že písomná výpoveď bola podpísaná osobou oprávnenou konať v týchto veciach v mene žalovaného v súlade s § 9 ods. 1, 2 Zákonníka práce, pričom absencia mena a priezviska tejto osoby na písomnej výpovedi nespôsobuje neplatnosť písomnej formy právneho úkonu. Krajský súd v Košiciach následne uznesením zo dňa 15.04.2016 č. k. 3CoPr/3/2015-351 (v poradí druhým) zrušil rozsudok okresného súdu dôvodiac predčasnosťou rozhodnutia a nenáležitým zistením skutkového stavu.

1.2. Žalovaný považoval výpoveď z pracovného pomeru danú žalobcovi za platný právny úkon. Uviedol, že výpoveď bola podpísaná vedúcim personálneho oddelenia A.. D. na základe splnomocnenia zo dňa 02.12.2011, udeleného generálnym riaditeľom spoločnosti C. D. na účely podpisovania okamžitého skončenia pracovného pomeru a výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 Zákonníka práce. V nadväznosti na argumentáciu odvolacieho súdu o absencii lekárskeho posudku, ktorý bol základom pre skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo zdravotných dôvodov, predložil lekársky posudok o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na výkon konkrétnej činnosti zo dňa 21.04.2011, ktorý je posudkom o zdravotnej spôsobilosti podľa § 16 zák. č. 576/04 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, a ktorého podrobnosti v čase skončenia pracovného pomeru so žalobcom upravoval zákon č. 355/07 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia („ďalej zákon o ochrane zdravia“). Žalovaný nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že ponukovú povinnosť zamestnávateľ nemôže splniť voči zamestnancovi počas jeho práceneschopnosti. Navrhol, aby súd v prípade, ak z formálnych dôvodov súd vysloví, že skončenie pracovného pomeru so žalobcom je neplatné, súčasne v zhode s § 79 ods. 1 Zákonníka práce rozhodol, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným sa skončí ku dňu právoplatnosti rozhodnutia.

1.3. Okresný súd zistil, že žalobca nastúpil do pracovného pomeru k žalovanému dňa 23.10.2006, podľa dohody o zmene pracovnej zmluvy z 22.12.2008 bol zaradený na výkon práce závozníka, s miestom výkonu práce v Košiciach; pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú. Z lekárskeho posudku z 30.08.2007 bol žalobca uznaný zdravotne spôsobilým na výkon práce robotníka - závozníka s tým, že sa má o 6 mesiacov dostaviť na mimoriadnu prehliadku; žalobca ju neabsolvoval. Podľa výsledkov vyšetrení zo dňa 23.04.2009 bola u žalobcu zistená celková strata sluchu 13,625 %. Do lekárskeho posudku z 23.04.2009 zdravotnícke zariadenie zaznamenalo obmedzenie zdravotnej spôsobilosti žalobcu tak, že tento je spôsobilý na výkon práce závozníka (spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti) okrem práce v riziku hluku. Z výsledkov lekárskej prehliadky zo dňa 21.04.2011 vyplynulo, že celková strata sluchu žalobcu dosiahla 34,7 %. Poskytovateľ zdravotnej starostlivosti do lekárskej správy aj posudku uviedol, že žalobca je zdravotne nespôsobilý na výkon práce v pracovnom zaradení závozníka (nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti). Na základe záverov lekárskeho posudku a vyšetrení žalobca podal podnet Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva v Košiciach, ktorý tento podnet postúpil na prešetrenie Inšpektorátu bezpečnosti práce v Košiciach. Žalobca namietal postup zamestnávateľa, ktorý ho napriek záverom lekárskeho posudku z 23.04.2009 a z 21.04.2011 naďalej ponechal pracovať ako závozníka v riziku hluku, čím malo dôjsť k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Inšpektorát práce v Košiciach listom zo dňa 08.11.2011 žalobcu informoval, že zamestnávateľ ho so zreteľom na posúdenie zdravotnej spôsobilosti na prácu, na základe lekárskeho posudku zo dňa 23.04.2009 a 21.04.2011, nezaradil na výkon práce, kde nebolo ďalšie riziko expozície hluku, čo nezodpovedalo zdravotnému stavu a výsledku posúdenia zdravotnej spôsobilosti na prácu a malo napokon za následok úplnú zdravotnú nespôsobilosť podľa lekárskeho posudku zo dňa 21.04.2011; tieto závery sú aj obsahom protokolu Inšpektorátu práce v Košiciach zo dňa 07.11.2011 č. IKO-67-51-2.4/P-E24+22-11. Pretože sa žalobca vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku stal dlhodobo nespôsobilým na výkon práce závozníka dohodnutej v pracovnej zmluve, bola mu listom zo dňa 18.10.2011 ponúknutá práca zametača. V tom čase bol žalobca práceneschopný (od 28.04.2011 do 27.04.2012), na pracovisko sa dostavil dňa 02.05.2012. Na ponuku vhodnej práce reagoval dňa 07.05.2012 doručením písomného vyjadrenia, v ktorom žiadal o posúdenie zdravotného stavu, či je

spôsobilý na výkon práce zametača. Pracovné miesto zametača ponúknuté žalobcovi v októbri 2011 bolo v čase ukončenia jeho práceneschopnosti a návratu do zamestnania v máji 2012 obsadené iným zamestnancom E. H.Í., ktorý pracoval v pozícii zametača od 01.12.2011 do 29.02.2012, od 01.03.2012 do 30.04.2013, od 01.05.2013 do 13.11.2013 a od 01.12.2013 na dobu neurčitú. Žalobcovi bola žalovaným daná výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z. z.) z dôvodu, že podľa lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti zo dňa 21.04.2011 sa stal dlhodobo zdravotne nespôsobilým na výkon doterajšej práce závozníka a žalovaný ho nemal možnosť zamestnať na mieste dohodnutom ako miesto výkonu práce ani na kratší pracovný čas, ani nemal pre neho inú vhodnú prácu. Nebolo sporné, že výpoveď bola žalovanému doručená dňa 07.05.2012 odmietnutím jej prevzatia (§ 38 ods. 4 Zákonníka práce), trojmesačná výpovedná doba uplynula 31.08.2012 (§ 62 ods. 3 Zákonníka práce). V súlade s § 77 Zákonníka práce žalobca uplatnil neplatnosť výpovede v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

1.4. Citujúc ustanovenia § 55 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3, ods. 5, § 56, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. a/, b/ Zákonníka práce okresný súd konštatoval, že v súvislosti so zdravotnými obmedzeniami vznikla žalovanému povinnosť preradiť žalobcu na inú prácu ako bola dohodnutá v pracovnej zmluve, a to po predchádzajúcej dohode so žalobcom. Ponúkaná práca mala zohľadňovať zdravotný stav, schopnosti i kvalifikáciu žalobcu. Posudzovanie zdravotného stavu sa vyžadovalo v prípade, ak to vyplývalo z osobitnej úpravy. V zmysle kategorizácie prác podľa faktoru rizika práce medzi pracovné činnosti vykonávané u žalovaného v prostredí bez ohrozenia hlukom boli zaradené pracovné pozície zametača, upratovačky, strážnika, recepčnej, skladníka. Žalobcovi počas jeho práceneschopnosti od 28.04.2011 do 27.04.2012 bola listom zo dňa 18.10.2011 žalovaným ponúknutá práca zametača vyhodnotená ako vhodné voľné pracovné miesto. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že týmto nemohlo dôjsť k splneniu ponukovej povinnosti zamestnávateľa, nakoľko počas práceneschopnosti zamestnanec nie je povinný reagovať na ponuku voľnej práce. Pracovné miesta obsadené novoprijatými zamestnancami na pozícii pracovníka autoumyvárky a pracovníka údržby a správy budov boli spojené s rizikom hluku a žalobca nemal odbornú kvalifikáciu potrebnú na ich obsadenie. Žalobca získal odbornú kvalifikáciu ako podlahár. Pokiaľ ide o pozíciu strážnika, súd v predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že neboli zlučiteľné s jeho zdravotným stavom. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že po tom, čo po ukončení práceneschopnosti nastúpil do pracovného pomeru a bola mu dňa 07.05.2012 doručená výpoveď z pracovného pomeru existovala v organizácii žalovaného nejaká vhodná voľná práca, ktorá mu mala byť ponúknutá. Na pojednávaní dňa 22.03.2017 žalobca vyhlásil, že pozíciu zametača nepovažuje za vhodnú prácu. Okresný súd uzavrel, že existenciu vhodného voľného pracovného miesta u zamestnávateľa, vo vzťahu ku ktorému mala byť splnená ponuková povinnosť zamestnávateľa pred daním výpovede z pracovného pomeru, musí tvrdiť a preukázať zamestnanec v konaní o neplatnosť výpovede (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/138/12). Takéto tvrdenia zo strany žalobcu absentovali a existencia voľného vhodného pracovného miesta v konaní zistená nebola.

1.5. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“) prezentovaným v poradí druhom rozhodnutí, že žalovaný nedisponoval lekárskeho posudkom o zdravotnom postihnutí žalobcu zakladajúcim dôvod na skončenie pracovného pomeru, ale disponoval iba lekárskou správou s odporúčaním obmedziť prácu v hluku, považoval za spornú otázku, či je lekárskeho posudok zo dňa 21.04.2011 relevantným pre uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce.

1.6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca, vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, po odvolacom konaní uplatnil námietky o neplatnosti skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že žalovaný nedisponoval lekárskeho posudkom o žalobcovej dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti na výkon doterajšej práce. Žalovaný reagujúc na uvedenú obranu doložil posudok o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca z 21.04.2011, ktorý bol podkladom pre ukončenie pracovného pomeru so žalobcom. Tento posudok nebol predmetom dovtedajšieho právneho posúdenia súdov a vytvára nový skutkový základ prejednávanej veci. Súd prvej inštancie konštatoval, že z dôvodu zmeny skutkových okolností, na ktorých sa zakladá právne posúdenie veci, sa môže v tomto smere, t. j. v časti existencie resp. neexistencie lekárskeho posudku, odchýliť od právneho názoru súdu vyššieho stupňa, ktorým prestáva byť viazaný (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01.2002 sp. zn. 2Cdo/104/01, zo dňa 23.02.2009 sp. zn. 3Cdo/122/08, sp. zn. 5Cdo/90/2010 zo dňa 14.06.2011). Nejde

o dôkaz predložený oneskorene, nakoľko bol žalovaným doložený do súdneho spisu obratom, reagujúc na argumentáciu odvolacieho súdu a žalobcu, pričom lekársky posudok existoval ku dňu skončenia pracovného pomeru, čo vyplýva z jeho vyhotovenia a korešponduje lekárske správy a záznamom žalobcu i výsledkom šetrení Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Košiciach a Inšpektorátu bezpečnosti práce v Košiciach.

1.7. Okresný súd poukázal na to, že posudzovanie zdravotnej spôsobilosti na prácu upravoval zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, ktorý v znení účinnom v čase vyhotovenia sporného posudku v § 30 ods. 12 ustanovoval, že lekár posudzujúci zdravotnú spôsobilosť na prácu zaznamenáva výsledky vyšetrení lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci do zdravotnej dokumentácie a vypracuje posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti. Podľa zákonného odkazu sa posudkom o zdravotnej starostlivosti rozumel posudok podľa § 16 zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, v zmysle ktorého v znení účinnom v čase vydania lekárskeho posudku sa za lekársky posudok považoval výsledok posúdenia zdravotnej spôsobilosti na prácu, ktorý vydával poskytovateľ; posudzovanie vykonával poskytovateľom určený lekár. Podľa § 30 ods. 13 zák. č. 355/2007 Z. z. mal posudok obsahovať názov a sídlo zamestnávateľa alebo fyzickej osoby-podnikateľa, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, ďalej meno, priezvisko, rodné číslo, adresu bydliska, pracovné zaradenie, faktor pracovného prostredia, kategóriu práce zamestnanca alebo fyzickej osoby-podnikateľa, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby a záver posudku. Na účely jednotného postupu lekárov pri vykonávaní lekárske preventívnych prehliadok a pri posudzovaní zdravotnej spôsobilosti vydalo Ministerstvo zdravotníctva SR odborné usmernenie č. 10525/2010-OL zo dňa 22.02.2010 vo Věstníku Ministerstva zdravotníctva SR z 01.03.2010 s prílohou vzorového posudku o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca. Záver posudku zahŕňal možnosti: 1/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti, 2/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti za dodržania nasledujúcich podmienok (napr. skrátenie expozície, zakázanie určitých pracovných postupov,...), 3/ nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti.

1.8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že posudok vyhotovený poskytovateľom zdravotnej starostlivosti ProCare, a. s. Košice dňa 21.04.2011 obsahoval všetky zákonom vyžadované náležitosti a zodpovedal vzorovému posudku podľa odborného usmernenia ministerstva. Odborný záver tohto posudku znel, že žalobca nie je spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti. Z obsahu posudku vyplýva, že pracovnou činnosťou žalobcu bolo vykonávanie práce závozníka so zaradením do 2. kategórie rizika prác, u ktorej bol faktorom ovplyvňujúcim pracovné prostredie hluk. Posudok obsahoval aj poučenie o možnosti požiadať o nové preskúmanie zdravotného stavu v prípade nespokojnosti so záverom lekárskeho posudku. Obsahu a forme posudku z 21.04.2011 korešpondovali aj predchádzajúce lekárske posudky o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti žalobcu na prácu zo dňa 30.08.2007 a 23.04.2009. Odborný záver posudku zo dňa 30.08.2007 konštatoval „spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti za dodržania týchto podmienok - mimoriadna prehliadka o 6 mesiacov“. Podľa posudku zo dňa 23.04.2009 žalobca bol „spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti okrem práce v riziku hluku.“ Na odborné závery zmienených posudkov odkazoval aj samotný žalobca, keď sa dovoľával porušenia povinností zamestnávateľa na jeho preradenie na inú prácu.

1.9. V zmysle súdnej judikatúry (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/150/2005 z 01.07.2006, 5Cdo/237/2007 z 10.12.2008, 4Cdo/411/2013 z 18.06.2014) i stanoviska odvolacieho súdu podkladom skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce môže byť len lekársky posudok, ktorý nepripúšťa iný odborný záver ako ten, že zamestnanec dlhodobo stratil spôsobilosť na výkon doterajšej práce. Odborný záver je výsledkom objektívne zisteného zdravotného stavu zamestnanca, z ktorého súd vychádza. Neurčitost', či nejasnosť odborného záveru nemôže teda vyplývať len zo subjektívnych predstáv, či tvrdení zamestnanca alebo zamestnávateľa. Okresný súd poukázal aj na žalovaným predložené rozhodnutie NS ČR zo dňa 29.01.2016 sp. zn. 21Cdo/1804/2015, v zmysle ktorého môže byť výpoveď z pracovného pomeru založená na dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti zamestnanca považovaná za neplatnú len v prípade, ak zamestnávateľ nepreukáže, že zamestnanec vzhľadom k svojmu zdravotnému stavu stratil dlhodobú zdravotnú spôsobilosť na výkon práce.

1.10. Okresný súd konštatoval, že pri ukončení pracovného pomeru výpoveďou žiadna zo strán sporu nemala pochybnosti o jednoznačnosti záverov, že žalobca je zdravotne nespôsobilý na výkon doterajšej práce závozníka a ani o tom, že ide o nespôsobilosť dlhodobú. Svedčia o tom tak aktivity žalobcu, ktorý

sa domáhal preskúmania postupu zamestnávateľa v súvislosti s nepreradením na výkon inej práce, ako aj postup zamestnávateľa, ktorý ponúkal žalobcovi inú vhodnú prácu z dôvodu dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti a napokon pre nemožnosť žalobcu ďalej zamestnávať zo zdravotných dôvodov s ním skončil pracovný pomer. Konanie účastníkov pracovného vzťahu pritom reagovalo na dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav žalobcu na výkon práce ako bol objektivizovaný jeho zdravotnými nálezmi a posudkami. Z odborného hľadiska lekárske posudky nadväzoval na závery vyšetrenia zdravotného stavu žalobcu z rokov 2009 až 2011, s diagnózou asymetrickej poruchy sluchu s progredujúcou stratou sluchu (apríl 2009 13 %, apríl 2011 34 %), ktoré podľa výsledku vyšetrení v ďalšom období pokračovalo (október 2011 40 %, január 2012 50 %). Závery lekárske správ i posudkov konštatovali „obmedziť prácu v hluku“ a vo vzťahu k výkonu práce žalobcu - „obmedzenie vykonávať prácu v určenom pracovnom zaradení“, „nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti“. Fakt, že v prípade žalobcu išlo o dlhodobú stratu spôsobilosti na výkon práce zo zdravotných dôvodov, potvrdilo aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 6708296870 zo dňa 02.10.2012 o priznaní invalidného dôchodku žalobcovi od 26.04.2012 z dôvodu dlhodobu nepriaznivého zdravotného stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Zdravotnícke zariadenie vykonávajúce zdravotnú starostlivosť pre zamestnancov žalovaného ProCare, a. s., ktoré posudzovalo zdravotnú spôsobilosť žalobcu, v písomnom stanovisku potvrdilo, že označenie nespôsobilosti zamestnanca na výkon konkrétnej činnosti v posudku zo dňa 21.04.2011 znamenalo nespôsobilosť dlhodobú. Žalobca nespochybňoval, že dovtedajšia práca závozníka nebola pre neho vhodná vzhľadom na jeho zdravotný stav (poškodenie sluchu), za podstatné považoval absenciu slova „dlhodobu“.

1.11. Obsahom zdravotnej dokumentácie žalobcu, predloženými lekáskymi posudkami z rokov 2007, 2009, 2011, usmernením Ministerstva zdravotníctva SR a jeho vzorovým posudkom, okresný súd považoval za preukázané, že žalobca bol dlhodobu zdravotne nespôsobilý na výkon práce závozníka a označenie „nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti“ zodpovedá vyjadreniu o dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti zamestnanca na vykonávanie jeho doterajšej práce. Dočasnú zdravotnú nespôsobilosť zamestnanec preukazuje potvrdením o dočasnej práceneschopnosti. Žiaden z lekárske posudkov, resp. lekárske správ založených v súdnom spise neobsahuje údaje o dočasnom obmedzení vykonávať prácu v hluku, či dočasnou vyradení žalobcu z práce závozníka z titulu jeho zdravotného stavu. Fakt, že uvedené záznamy obsahujú údaje o tom, že vyšetrovaný sa má dostaviť na opätovnú kontrolu svojho zdravotného stavu nespochybňuje, že ide o dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav vyšetrovaného pre výkon dovtedajšej práce, ale dokladuje len obvyklý postup pri sledovaní zdravotného stavu pacienta, osobitne ak ide o dlhodobu chorého pacienta. Bez ohľadu na ďalší vývoj ochorenia je konštatovaný zdravotný status vylučujúci zamestnanca pre budúcnosť z výkonu práce v jeho pracovnom zaradení. Takýto záver vyplýva z lekárske správ aj z tomu zodpovedajúcich lekárske posudkov, ktoré sú vyjadrené slovami „vyšetrovaný má zdravotné obmedzenia vykonávať prácu v určenom pracovnom zaradení - nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti“. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že žalobca bol uznaný invalidným od 26.04.2012; k tomuto dňu musela byť splnená podmienka dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti žalobcu na výkon práce, keď sa zohľadňovali výsledky žalobcom absolvovaných vyšetrení aktuálnych aj v čase skončenia pracovného pomeru a vydania lekárskeho posudku k 21.04.2011.

1.12. Súd prvej inštancie uzavrel, že obranu žalobcu týkajúcu sa neexistencie lekárskeho posudku, ktorý by bol podkladom pre ukončenie pracovného pomeru výpoveďou, je možné vzhľadom na čas jej uplatnenia i okolností prípadu vyhodnotiť len ako účelovú po tom, čo sa ukázali ako neúčinné ostatné prostriedky obrany, spočívajúce v tvrdení o neplatnosti právneho úkonu pre nedostatok písomnej formy a pre existenciu voľných pracovných miest u žalovaného. Okresný súd prijal záver, že boli splnené zákonné podmienky pre ukončenie pracovného pomeru so žalobcom písomnou výpoveďou riadne doručenou žalobcovi (odmietnutím prevzatia), ktorá mu bola daná z dôvodov jeho dlhodobej nespôsobilosti na výkon doterajšej práce zo zdravotných dôvodov podľa lekárskeho posudku zo dňa 21.04.2011 a žalovaný nemal možnosť žalobcu ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste dohodnutom ako miesto výkonu práce, ani nemal pre neho inú vhodnú prácu. Žalobu ako nedôvodnú preto súd prvej inštancie zamietol.

1.13. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd zdôvodnil ustanovením § 262 a § 255 v spojení článkami 4 a 6 ods. 2 CSP a § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Konštatoval, že žalobca je neúspešnou stranou sporu,

preto mu nepatrí právo na náhradu trov konania. Žalovanému ako procesne úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania. Zohľadňujúc zásadu spravodlivého usporiadania pomerov strán sporu, sociálnu situáciu žalovaného i právnu úpravu umožňujúcu nepriznanie trov okresný súd považoval za opodstatnené a zákonné priznať procesne úspešnému žalovanému len čiastočnú náhradu trov konania. Pri rozhodnutí o priznaní náhrady trov konania v rozsahu 15 % vzal súd prvej inštancie na zreteľ pomery žalobcu, ktorý trpí ochorením, ktoré mu sťažuje uplatnenie na trhu práce a jeho príjem z invalidného dôchodku neprevyšuje 300,- eur. Majetkové pomery žalovaného ako podnikateľského subjektu sú v pomere k situácii na strane žalobcu výrazne priaznivejšie. Nepriznanie náhrady trov žalovanému v celom rozsahu znamená podstatne menší zásah do jeho osobných pomerov, ako by tomu bolo na strane žalobcu v prípade, ak by mu súd uložil povinnosť na plnú náhradu trov. Povinnosť žalobcu na náhradu trov konania je súčasne dostatočným vyjadrením procesnej zodpovednosti žalobcu za vedenie a výsledok súdneho konania. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 31. januára 2019 č. k. 3CoPr/3/2018-632 potvrdil rozsudok vo veci samej (I. výrok), zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie (II. výrok) a nepriznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (III. výrok).

2.1. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca ako odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h/ (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) Civilného sporového poriadku, odvolací súd však nezistil ich naplnenie.

2.2. V podrobnostiach odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu mal preukázať, že dôvody výpovede danej žalobcovi žalovaným dňa 07.05.2012 listom zo 04.05.2012 boli vymedzené v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce tak, že podľa lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti zo dňa 21.04.2011, aj keď žalovaným predloženého do spisu až po vydaní druhého zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorého existencia a danosť okrem absencie pojmu dlhodobej nespôsobilosti nebola v konaní sporná, sa žalobca stal nespôsobilým vykonávať doterajšiu prácu závozníka a žalovaný nemal možnosť zamestnať ho v dohodnutom mieste výkonu práce, ani na kratší pracovný čas, ani nemal pre neho inú vhodnú prácu. Zo záznamov o zdravotnom stave žalobcu v zápisníku o bezpečnosti práce a z lekárskeho správ zdravotníckeho zariadenia ProCare, a. s. Košice, kde žalobca absolvoval preventívne lekárske prehliadky vyplynulo, že žalobcovi bola diagnostikovaná obojstranná perцепčná porucha sluchu ľahkého stupňa s odporúčaním z hľadiska sluchu obmedziť prácu v hluku, aj keď pred nástupom do pracovného pomeru k žalovanému bol žalobca podľa lekárskeho záznamu zo dňa 18.10.2006 zdravotne spôsobilý na výkon práce so zaradením na pozíciu závozníka - robotníka, pričom ku dňu 30.08.2007 lekár uznal žalobcu za zdravotne spôsobilého s poznámkou, že sa má dostaviť na mimoriadnu prehliadku o 6 mesiacov, ktorú ale žalobca neabsolvoval a až po jeho vyšetrení dňa 23.04.2009 mu bola zistená celková strata sluchu 13,625 %, čo lekár konštatoval v tom znení, že žalobca je spôsobilý na výkon práce závozníka, okrem práce v riziku hluku. Na základe výsledkov lekárskej prehliadky zo dňa 21.04.2011 ale strata sluchu dosiahla 34,7 % v dôsledku čoho sa žalobca stal zdravotne nespôsobilým na výkon práce v pracovnom zaradení závozníka v kontexte lekárskeho posudku predloženého zo strany žalovaného až v priebehu konania.

2.3. Odvolací súd uviedol, že po vydaní druhého zrušujúceho rozsudku Krajským súdom v Košiciach dňa 15.04.2016 (č. k. 3CoPr/3/2015-351) a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie žalovaný predložil súdu prvej inštancie lekárske posudky zo dňa 21.04.2011 ako nový dôkaz, čo je s poukazom na ust. § 319, § 320 a § 470 CSP, keďže ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v pracovnoprávných vzťahoch neplatia, zákonným dôkazom s tým, že lekárska správa zo dňa 21.04.2012 (správne má byť uvedené 2011, pozn. dovolacieho súdu), z ktorej odvolací súd vychádzal v čase vydania druhého zrušujúceho rozhodnutia, hovorí len o obmedzení z hľadiska sluchu práce v hluku, ako aj o zdravotnom obmedzení žalobcu vykonávať prácu v určenom pracovnom zaradení, ale nie o nespôsobilosti na výkon konkrétnej práce, s odkazom aj na nenaplnenie zákonných náležitostí lekárskeho posudku v zmysle § 16 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, nejde o lekárske posudky, na základe ktorého by mohlo dôjsť k rozviazaniu pracovného pomeru zo strany

zamestnávateľa z hľadiska naplnenia zákonných predpokladov v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce.

2.4. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne a zákonne preskúmal lekárske posudky zo dňa 21.04.2011 (č. l. 413 spisu) a dospel k správne mu záveru, že spĺňa náležitosti v zmysle § 16 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení účinnom v čase vydania lekárskeho posudku, ako aj v zmysle § 13 ods. 12, 13 zákona č. 355/07 Z. z. s tým, že je zhodný s odborným usmernením Ministerstva zdravotníctva SR (bod 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a aj keď neobsahuje pojem „dlhodobý“ nespôsobilý na výkon posudzovanej práce, ale len nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti, súd prvej inštancie správne s poukazom na rozsudok NS ČR 21Cdo/1804/2015 zo dňa 29.01.2016 vykonaným dokazovaním preukázal, že lekárske posudky zo dňa 21.04.2011 zodpovedajú vyjadreniu o dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti žalobcu na výkon konkrétnej práce zamestnanca (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku), s čím sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil. Dodal, že absencia pojmu „dlhodobej“ nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce v čase podania žaloby vo veci samej, ktorou žalobca taktiež žiadal určiť, že jeho ochorenie je chorobou z povolania, pramenila z dlhodobej nespôsobilosti na výkon konkrétnej posudzovanej práce s tým, že táto skutočnosť v tom čase, ako aj v dobe dania výpovede nebola medzi stranami sporná. Až od 01.08.2014 účinné ust. § 30f ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. zaviedlo definíciu pojmu „dlhodobý“ nespôsobilý na výkon posudzovanej práce; do tej doby tento pojem absentoval. Analogicky sa preto aplikoval pojem „nespôsobilý na výkon posudzovanej práce“, zodpovedajúci pojmu „dlhodobej nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce“ s tým, že v tomto znení boli do 01.08.2014 vydávané aj usmernenia Ministerstva zdravotníctva SR, čo je zrejmé aj z písomného stanoviska ProCare, a. s. na č. l. 498 aj zo vzorového posudku o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na č. l. 465 spisu. Vzhľadom na to je odvolacia námietka žalobcu v tomto smere právne irelevantná.

2.5. Odvolací súd doplnil, že zamestnanec je dlhodobý nespôsobilý vykonávať doterajšiu prácu nielen v prípade, ak zákon zakazuje, aby vykonával určitú prácu, ktorú nemôže dlhodobý vykonávať, ale aj vtedy, ak podľa lekárskeho posudku vzhľadom na svoj zdravotný stav nemôže vykonávať určitú prácu, ktorá bola dohodnutá v pracovnej zmluve (Veľký komentár Zákonníka práce - Baranová a kol., str. 612-614). Spornosť absencie pojmu „dlhodobej“ nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním a jeho vyhodnotením správne právne posúdil, odvolací súd konštatoval, že z hľadiska platného rozviazania pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, vyžadujúceho dlhodobú stratu spôsobilosti na výkon doterajšej práce, ktorá musí vyplývať so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov aj z lekárskeho posudku, keďže lekárske posudky zo dňa 21.04.2011 hovoria, čo bolo vykonaným dokazovaním preukázané, o dlhodobej nespôsobilosti žalobcu na výkon doterajšej práce, nemožno konštatovať nenaplnenie zákonného predpokladu pre rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa, t. j. žalovaného v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, berúc do úvahy aj to, že až od 01.08.2014 bol novelizovaný zákon č. 355/2007 Z. z. a v ust. § 30f bol prijatý pojem dlhodobej nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce, keď do tej doby sa používal ekvivalent nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti.

2.6. Odvolací súd tiež doplnil, že lekárske posudky vydané v zmysle zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia je z hľadiska posudzovania zdravotnej spôsobilosti zamestnancov na výkon konkrétnej činnosti relevantný podklad na účely preradenia zamestnanca podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnanca podľa § 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, čo sa stalo aj v tomto prípade. Súd prvej inštancie preto správne a zákonne z tohto lekárskeho posudku vychádzal a správne posúdil otázku absencie pojmu „dlhodobej“ nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce žalobcom v lekárskom posudku zo dňa 21.04.2011 a konštatoval správne naplnenie zákonných predpokladov v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce pre danie platnej výpovede zamestnávateľa - žalovaného zamestnancovi - žalobcovi výpoveďou zo dňa 04.05.2012. Vo vzťahu k posudzovaniu dlhodobej nespôsobilosti na výkon konkrétnej práce odvolací súd odkázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.12.2016 sp. zn. 8CoPr/5/2016, Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.01.2018 sp. zn. 10CoPr/4/2017, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.11.2013 sp. zn. 9Co/96/2012 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/150/2005. Uviedol, že s poukazom na potrebu preskúmania konkrétnej veci, so zohľadnením konkrétnych skutočností tohto sporu je v tomto prípade treba vychádzať aj z citovaného rozsudku NS ČR sp. zn. 21Cdo/1804/2015,

ktorý pramenil z nejasnosti rozhodovacej činnosti súdov v tomto smere.

2.7. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd uzavrel, že námietky žalobcu sú nedôvodné, preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 s odkazom na ods. 2 CSP.

2.8. Vo výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil podľa § 388 CSP a z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP) v rozsudku uvedených žalovanému, na rozdiel od okresného súdu, nepriznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie nielen v rozsahu 85 %, ale v plnom rozsahu. Z tých istých dôvodov, aplikujúc § 257 CSP odvolací súd žalovanému proti žalobcovi nepriznal ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentujúc, že mu nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ tvrdil arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočne venoval a nedostatočne odôvodnil absenciu jednej zo základných podmienok výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce, ktorou je preukázanie dlhodobej straty spôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu. Pokiaľ sa odvolací súd vecne nezaoberal argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, čo je porušením žalobcovho základného práva daného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej iba „Dohovor“). Odvolaciemu súdu dovolateľ tiež vytkol, že sa v rozsudku obmedzil iba na konštatovanie právnych záverov obsiahnutých v rozsudku okresného súdu.

3.1.1. Dovolateľ poukázal na to, že až do pojednávania (22.03.2017) bola súčasťou spisu lekárska správa spoločnosti ProCare Košice a. s., neobsahujúca záver o dlhodobej strate spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu v zmysle § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Až následne žalovaný predložil lekársky posudok, ktorý tiež záver o dlhodobej nespôsobilosti neobsahuje, takže podľa dovolateľa nie je možné jednoznačne určiť, či u žalobcu malo ísť o dočasnú alebo dlhodobú zdravotnú nespôsobilosť; v tomto smere je predložený posudok nedostatočným podkladom pre uplatnenú výpoveď. Zdôraznil, že posudok nespĺňa obsahové predpoklady pre to, aby ho bolo možné považovať za lekársky posudok v zmysle § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Zo strohej konštatácie v posudku „nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti“ ani z jeho obsahu nemožno určiť, či ide o nespôsobilosť prechodnú (dočasnú) alebo o nespôsobilosť dlhodobú. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na záver prezentovaný v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoPr/3/2015 zo dňa 15.04.2016, podľa ktorého v zmysle právnej úpravy musí záver, že zamestnanec dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, vyplývať z posudku lekára. Dovolateľ citoval aj z rozhodnutia Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 16Co/398/95, podľa ktorého je predpokladom platnej výpovede z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce (v SR § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce) len taký lekársky posudok, ktorý nepripúšťa iný odborný záver než ten, že zamestnanec dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu..... podkladom pre výpoveď z pracovného pomeru nemôže byť posudok, z ktorého jednoznačne nevyplýva, že pracovná nespôsobilosť zamestnanca je dlhodobej povahy. V prejednávanej spore žalovaným predložený lekársky posudok podľa žalobcu nevylučuje názor, že nešlo o dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať dovtedajšiu prácu žalobcom, preto ide o nedostatočný dôkaz.

3.1.2. Vo vzťahu k názoru súdov v základnom konaní, že zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v čase vydania lekárskeho posudku neobsahoval konkretizáciu jednotlivých záverov pre lekárske posudky dovolateľ poukázal na potrebu rozlišovania posudzovania zdravotnej spôsobilosti podľa uvedenej právnej úpravy a podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Konajúci súd potom podľa dovolateľa nezohľadnil znenie Zákonníka práce, ktorý ako jediný právny predpis rieši spôsob, dôvody a možnosti skončenia pracovného pomeru a vyžaduje dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu. Za neakceptovateľné dovolateľ označil vyslovenie čo i len nepriameho právneho záveru súdu, že postačuje dodržanie ostatných právnych predpisov na vyslovenie záveru, že

skončenie pracovného pomeru je platné, pričom pri skončení pracovného pomeru nemusí dôjsť k dodržaniu a naplneniu jasnej a jednoznačnej dikcie Zákonníka práce.

3.1.3. V ďalšej časti dovolania dovolateľ vo vzťahu k ustanoveniu § 420 písm. f/ CSP, s poukazom na zákonnú aj sudcovskú (§ 153 ods. 1 CSP) koncentráciu konania tvrdil porušenie jeho práva na spravodlivý proces tým, že žalovaný lekárske posudok predložil po piatich rokoch od začatia konania a po trištvrte roku po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, teda žalovaný neuplatnil tento prostriedok procesnej obrany včas. Zdôraznil skutočnosť, že ide o spor s ochranou slabšej strany a o individuálny pracovnoprávny spor, v ktorom sa nepoužijú ustanovenia o zákonnej a sudcovskej koncentrácii konania iba vo vzťahu k dôkaznej povinnosti zamestnanca.

3.1.4. Žalobca tvrdil, že mu v dôsledku toho, že nemal o existencii tohto posudku vedomosť, bolo upreté právo namietať jeho správnosť. So žalobcovým právom oboznámiť sa s obsahom lekárskeho posudku korešponduje povinnosť lekára posudok v čase jeho vypracovania doručiť žalobcovi. Keďže sa tak nestalo, žalobca nemohol požiadať o preskúmanie správnosti lekárskeho posudku.

3.2. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že v bode 45. odôvodnenia rozsudku odkazuje na rôzne rozhodnutia iných súdov, v ktorých ale pojem „dlhodobu stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu“ nie je sporným. V žiadnom z týchto rozhodnutí uvedený pojem ako esenciálna náležitosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce nie je bližšie analyzovaný a nie je žiadnym spôsobom odôvodnené, na základe akých skutočností by mal súd rozhodnúť, že ide o to, že zamestnanec stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu dlhodobo napriek tomu, že to neuvádza lekárske posudok. Dovolateľ uviedol, že táto otázka nebola riešená ani v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

4. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení k dovolaniu navrhol odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, resp. jeho zamietnutie ako nedôvodného podľa § 448 CSP navrhnúc prisúdenie náhrady trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.1. K tvrdenej absencii odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke dlhodobej straty spôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu poukázal na to, že odvolací súd podrobne zopakoval závery súdu prvej inštancie (body 12. a 13. jeho rozsudku), ktoré vyhodnotil ako správne a zákonné (bod 35. rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd sa uvedenou otázkou aj sám zaoberal. V bode 40. rozsudku vysvetlil, že dlhodobá zdravotná nespôsobilosť zamestnanca nebola medzi stranami sporná a potvrdzoval ju aj žalobca okrem iného tým, a domáhal aj určenia, že jeho ochorenie je chorobou z povolania a pramení z dlhodobej nespôsobilosti na výkon práce.

4.2. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania sa uplatňujú na konania začaté pred účinnosťou Civilného sporového poriadku v zmysle § 470 ods. 2 CSP obmedzene, a to najskôr od 01. júla 2016. Pre inicializovanie sudcovskej koncentrácie konania sa pritom vyžaduje výzva súdu obsahujúca poučenie o možnej koncentrácii konania a vyzývajúca na predloženie (posledných) dôkazov. Žalovaný do súdneho spisu už dňa 05. septembra 2016 v súvislosti s dovolaním predložil posudok o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na výkon konkrétnej činnosti zo dňa 21. apríla 2011, pričom nebol prv na žiadnu zamýšľanú koncentráciu konania zo strany žiadneho súdu upozorňovaný.

4.3. Žalobca podľa žalovaného ani v dovolaní nespochybňuje dlhodobú stratu svojej spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu a medzi stranami tento záver od začiatku sporný nebol. Žalobca už v žalobe uvádzal tvrdenia (žalovaným vo vyjadrení k dovolaniu citované, pozn. dovolacieho súdu) o svojej dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti na výkon práce a domáhal sa určenia choroby z povolania pre dlhodobú nespôsobilosť na výkon práce (v konaní sp. zn. 18Cpr/1/2014 Okresného súdu Košice I, v ktorom predložil odborný posudok o invalidite z 29. júna 2015, podľa ktorého môže vykonávať iba psychicky ľahšiu prácu podľa dosiahnutého vzdelania v chránenej dielni). Domáhal sa aj preskúmania postupu zamestnávateľa štátnymi orgánmi v súvislosti s nepreradením na výkon inej práce, keď tak podľa zdravotných posudkov urobiť mal (tento postup podľa § 55 Zákonníka práce prichádza do úvahy len vtedy, ak ide o dlhodobú zdravotnú nespôsobilosť). Žalovaný ako zamestnávateľ ponúkol žalobcovi inú prácu práve z dôvodu dlhodobej zdravotnej nespôsobilosti žalobcu, s ktorým následne z tohto dôvodu skončil pracovný pomer. Dlhodobú zdravotnú nespôsobilosť zamestnanca potvrdzovali opakované lekárske posudky a lekárske správy (za rok 2011, 2012, 2013) nachádzajúce sa v súdnom spise; zistené hodnoty straty sluchu žalobcu boli zisťované v dlhodobom časovom horizonte. Dlhodobú nespôsobilosť zamestnanca na výkon práce potvrdzovalo aj priznanie invalidného dôchodku. Z vyjadrenia spoločnosti ProCare, a. s. zo dňa 19. júla 2017 vyplynulo, že u žalobcu išlo o dlhodobú

nespôsobilosť na výkon konkrétnej činnosti a konkrétne označenie dlhodobosti, resp. krátkodobosti trvania nespôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti v lekárskom posudku absentuje z dôvodu neuvedenia tejto možnosti vo vtedy platnom vzore posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti. Žalovaný akcentoval, že výpoveď z pracovného pomeru bola žalobcovi daná na základe lekárskeho posudku vydávaného príslušným zdravotníckym zariadením vykonávajúcim činnosť pracovnej zdravotnej služby (aj v zmysle § 16 ods. 1 písm. a/ zák. č. 576/2004 Z. z., ktorý v znení účinnom k 21.04.2011 upravoval obsahové náležitosti lekárskeho posudku). Záver lekárskeho posudku podľa právnej úpravy účinnej v relevantnom čase zahŕňal iba 3 možnosti : 1/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti, 2/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti za dodržania nasledujúcich podmienok a 3/ nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti. Ak boli lekárske posudky vydávané podľa usmernení ministerstva zdravotníctva vo forme podľa usmernenia štátu tak, že neobsahovali výslovné uvedenie dlhodobosti, nie je možné na tejto požiadavke spravodlivo trvať. Navyše si prax pomohla tým, že lekári prípadnú dočasnú výjadrovali tým, že v posudku uvádzali, kedy má dôjsť k opätovnému preskúmaniu zdravotného stavu zamestnanca. Žalovaný uviedol, že dočasná zdravotná nespôsobilosť zamestnanca je pokrývaná zásadne dočasnou pracovnou neschopnosťou. Okrem toho zamestnávateľ, pokiaľ nedisponuje plnomocenstvom udeleným zamestnancom, nie je oprávnený od zdravotného zariadenia získať iné informácie ako tie, ktoré sú obsahom vzorového lekárskeho posudku. Žalovaný zopakoval svoj poukaz zo základného konania na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/1804/2015 zo dňa 29.01.2016 a k rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/150/2005 uviedol, že v prípade tam riešenom bola v rozhodujúcom období odlišná právna úprava. Žalovaný uzavrel, že lekárske posudky boli relevantným podkladom pre uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce a aj z tohto dôvodu má za to, že dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je namieste.

4.4. Ku svojmu vyjadreniu žalovaný pripojil fotokópiu prílohy č. 8 písm. B odborného usmernenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 10525/2010-OL z 22.02.2010, ktorou je vzor posudku o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na prácu. Dodal, že k novelizácii zákona č. 355/2007 Z. z. (k úprave obsahu lekárskeho posudku s rozlíšením záveru dočasne/dlhodobo nespôsobilý na výkon posudzovanej práce) došlo s účinnosťou od 01. augusta 2014. Žalovaný v základnom konaní teda preukázal, že výpoveď bola žalobcovi daná na základe lekárskeho posudku zohľadňujúceho všetky obsahové a formálne náležitosti požadované zákonnou úpravou účinnou v čase vydania lekárskeho posudku, ktorý teda bol spôsobilým a relevantným podkladom pre uplatnenie výpovedného dôvodu v zmysle § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Preskúmanie tejto veci teda celkom nespĺňa podmienky podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Aj odvolací súd zohľadnil právnu úpravu ako celok. Podľa žalovaného je nesprávne vnímať a vykladať jednotlivé právne predpisy oddelene. Vydávanie lekárskeho posudkov vo vzťahu k práci viac nie je právom neupravené a tieto lekárske posudky majú účinky aj v pracovnoprávných vzťahoch. Za rozhodujúce označil, či existoval dôvod pre danie výpovede a nie to, či o tom existoval bezvadný papier (bezúčelný formalizmus), ktorý v tom čase pre usmernenie ministerstva zdravotníctva ani nebolo možné získať. Zdôraznil účel právnej úpravy § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce, ktorým je ochrana zdravia zamestnanca.

4.5. V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že žalobca disponoval lekárskeho posudkom z 21. apríla 2011, resp. bol mu známy záver lekárskeho posudku, keďže v Zápisníku bezpečnosti práce je s dátumom 21. apríla 2011 uvedený záznam zhodný so záverom lekárskeho posudku z rovnakého dňa „nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti“. Žalobca svoj prípadný nesúhlas s týmto záverom mohol riešiť zákonným postupom, o čom bol poučený aj na lekárskom posudku z 21. apríla 2011, čo neurobil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné vzhľadom na uplatnené dovolacie dôvody (§ 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP), avšak nie je dôvodné.

6. Dovolaťel' vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania primárne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo

ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) žalobca v dovolaní najskôr namietol nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu spočívajúce v tom, že sa sudy nedostatočne venovali a nedostatočne odôvodnili absenciu preukázania dlhodobej straty spôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce.

9.1. K námietkam žalovaného týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa

účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9.2. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie totiž tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietať, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dať odpoveď len na tie odvolacie námietky, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje pre záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

9.3. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu konkluduje, že rozsudok napadnutý dovolaním spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy v základnom konaní ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Odvolací súd (aj s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu žalobcu) riadne, zreteľne a zrozumiteľne odôvodnil, že podmienka postupu podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce účinného v čase skončenia pracovného pomeru, ktorou bola dlhodobá strata spôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu bola preukázaná lekársym posudkom zo dňa 21.04.2011, ktorý obsahoval náležitosti dané právnou úpravou účinnou v dobe jeho vystavenia (§ 30 ods. 13 zák. č. 355/2007 Z. z. v spojení s odborným usmernením č. 10525/2010-OL zo dňa 22.02.2010 Ministerstva zdravotníctva SR, ktorého prílohou bol vzorový posudok o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca). Záver posudku podľa vtedy aktuálnej právnej úpravy zahŕňal možnosti: 1/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti, 2/ spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti za dodržania nasledujúcich podmienok (napr. skrátenie expozície, zakázanie určitých pracovných postupov,...), 3/ nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu zakotviť, že v bode 3/ ide z časového hľadiska o dočasnú nespôsobilosť na výkon konkrétnej činnosti, zákonodarca by podľa dovolacieho súdu prijal právnu normu obsahujúcu časové vymedzenie takejto dočasnej nespôsobilosti zamestnanca na výkon konkrétnej činnosti. Dovolací

súd iba zdôrazňuje, že obsah ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce bolo potrebné v čase ukončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobcom vykladať nielen jazykovo, ale aj teleologicky, čo je zrejmé z odôvodnení rozsudkov súdov v základnom konaní. Dikcia §-u 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce účinného v čase dania výpovede žalovaným žalobcovi (04.05.2012) bola podľa dovolacieho súdu naplnená. Odkaz odvolacieho súdu na konštatovanie záverov obsiahnutých v rozsudku okresného súdu zodpovedá ustanoveniu § 387 ods. 2 CSP.

9.4. Pri skúmaní súdneho spisu vo vzťahu k dovolaciemu tvrdeniu o porušení dovolateľovho práva na spravodlivý súdny proces tým, že žalovaný lekárske posudok predložil po piatich rokoch od začatia konania a po trištvrte roku po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, teda neuplatnil tento prostriedok procesnej obrany včas s poukazom na zákonnú aj sudcovskú koncentráciu konania v spore s ochranou slabšej strany dovolací súd zistil, že pre obidve strany sporu, nielen pre žalovaného, ale aj pre žalobcu bolo až do vydania v poradí druhého rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé, že dlhodobá strata spôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu bola preukázaná dovtedy predloženými listinnými dôkazmi (žaloba, podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, bola založená iba na tvrdeniach o nesplnení formálnej náležitosti výpovede v podobe jej nepodpísania osobou oprávnenou za zamestnávateľa konať a o porušení tzv. ponukovej povinnosti). Žalovaný po doručení druhého rozhodnutia odvolacieho súdu (dňa 23.05.2016) uviedol v dovolacom konaní (vedenom od 23.06.2016 pod sp. zn. 8Cdo/173/2016), že lekárske posudkom disponuje a tvorí súčasť súdneho spisu. V reakcii na vyjadrenie žalobcu tento lekárske posudok do súdneho spisu dňa 06.09.2016 predložil (č. l. 413). Po odmietnutí dovolania uznesením najvyššieho súdu zo dňa 19.01.2017 (t. j. vrátení súdneho spisu z najvyššieho súdu súdu okresnému) bola kópia lekárskeho posudku doručená právnomu zástupcovi žalobcu na pojednávaní dňa 22.03.2017.

9.5. Posudzovaný spor bol začatý za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, k jeho skončeniu došlo za účinnosti Civilného sporového poriadku. Dovolací súd rešpektoval § 470 ods. 1 CSP (ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) a § 470 ods. 2 vetu druhú CSP (ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany), obsahom ktorej je nemožnosť sankcionovať strany sporu do minulosti, kde právna norma neexistovala. Inak povedané, dovolací súd na zákaz sudcovskej koncentrácie konania (§ 153 CSP) účinný od 01.07.2016 namietaný dovolateľom neprihliadol. Zákonná koncentrácia konania zakotvená v § 154 CSP, v zmysle ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí znamená, že procesné úkony sporových strán uplatnené po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, nespôsobujú procesnoprávne účinky ex lege. Pozornosti dovolateľa ušlo, že dôsledkom zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie druhým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie. Procesnou podmienkou „nového“ prejednávania sporu súdom prvej inštancie a riadneho zistenia skutkového stavu bolo zopakovanie už vykonaného dokazovania a vykonanie dokazovania ďalšieho (vrátane predloženia lekárskeho posudku), ktoré okresný súd opakovane musel, pred vyhlásením meritórneho rozhodnutia, vyhlásiť za skončené. K porušeniu ustanovení o zákonnej koncentrácii konania v základnom konaní predložením lekárskeho posudku po prezentovaní záveru odvolacieho súdu v druhom zrušujúcom rozhodnutí preto nedošlo.

9.5.1. Argumentácia dovolateľa o odopretí jeho práva namietať správnosť lekárskeho posudku, resp. o nemožnosti požiadať o preskúmanie jeho správnosti v dôsledku toho, že nemal o jeho existencii vedomosť je pre účely dovolacieho konania irelevantná. Navyše, zo správania žalobcu v civilnom procese vyplýva, že o existencii lekárskeho posudku vedomosť mal, preukázateľne od pojednávania konaného dňa 22.03.2017. Prehliadnuť nemožno, že Inšpektorát bezpečnosti práce v Košiciach konajúci na základe pôvodného podnetu žalobcu doručeného Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva v Košiciach informoval žalobcu už listom zo dňa 08.11.2011 o tom, že zamestnávateľ ho nezaradil na výkon práce, kde nebolo ďalšie riziko expozície hluku, čo malo za následok úplnú zdravotnú nespôsobilosť podľa lekárskeho posudku zo dňa 21.04.2011.

9.6. Na základe dôvodov uvedených v bode 10. dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu je z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nedôvodné.

10. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania aj poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentujúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Žalobca za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú považoval otázku, na základe akých skutočností by mal súd pri posudzovaní (ne)platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce rozhodnúť, či ide o dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu napriek tomu, že to neuvádza lekárske posudok.

11. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd (so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalobcu) uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnil, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 06. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018]. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017). Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že nastolená právna otázka doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená nebola, preto je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce účinného k 04.05.2012 (kedy žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobcom výpoveďou) zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, alebo ak ju nesmie vykonávať pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva.

13. Podľa § 13 písm. g/ zákona č. 578/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 04.05.2012 služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti sú vypracovanie lekárskeho posudku.

13.1. Podľa § 16 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 04.05.2012 lekárske posudky na účely tohto zákona je výsledkom posúdenia zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti. Lekársky posudok vydáva poskytovateľ a posudzovanie podľa odseku 1 vykonáva poskytovateľom určený lekár.

14. Podľa § 30 ods. 12 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 04.05.2012 lekár, ktorý posudzuje zdravotnú spôsobilosť na prácu, zaznamenáva výsledky vyšetrení lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci do zdravotnej dokumentácie a vypracuje posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti. Posudok odovzdá zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe-podnikateľovi, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, a kópiu posudku doručí lekárovi, s ktorým má zamestnanec alebo fyzická osoba-

podnikateľ, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, uzatvorenú dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a na požiadanie poskytne lekárovi výsledky vyšetrení získaných pri výkone lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci.

14.1. Podľa § 30 ods. 13 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 04.05.2012 posudok podľa odseku 12 obsahuje názov a sídlo zamestnávateľa alebo fyzickej osoby - podnikateľa, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, meno, priezvisko, rodné číslo, adresu bydliska, pracovné zaradenie, faktor pracovného prostredia, kategóriu práce zamestnanca alebo fyzickej osoby - podnikateľa, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, a záver posudku.

14.2. Podľa prílohy č. 8 písm. B Odborného usmernenia č. 10525/2010-OL Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky o náplni lekárskeho preventívneho prehliadok vo vzťahu k práci z 22.02.2010 (vzor posudku o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na prácu) posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti obsahuje záver Spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti*) - Spôsobilý na výkon konkrétnej činnosti*) s obmedzením: (ak je potrebné, uviesť napr. časové obmedzenie) - Nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti*); nehodiace sa treba preškrtnúť.

15. Podľa § 30f ods. 2, 3 zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 01.08.2014 lekárske posudky o zdravotnej spôsobilosti na prácu obsahujú evidenčné číslo, údaje o zamestnávateľovi, a to obchodné meno, právnu formu a sídlo právnickej osoby alebo obchodné meno a miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa; údaje o zamestnancovi alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá nezamestnáva iné fyzické osoby, a to meno, priezvisko, dátum narodenia, adresu bydliska, pracovné zaradenie, posudzovanú prácu, faktory práce a pracovného prostredia a kategóriu práce pre jednotlivé faktory práce a pracovného prostredia. Záver lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu znie a) spôsobilý na výkon posudzovanej práce, b) spôsobilý na výkon posudzovanej práce s dočasným obmedzením, c) spôsobilý na výkon posudzovanej práce s trvalým obmedzením, d) dočasne nespôsobilý na výkon posudzovanej práce, alebo e) dlhodobo nespôsobilý na výkon posudzovanej práce. Vzory lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu podľa odseku 2 sú uvedené v prílohe č. 3c.

16. Dovolací súd poukazuje na záver odvolacieho súdu vyjadrený v bode 44. jeho dovolaním napadnutého rozsudku, v ktorom dospel k zisteniu, že ustanovením § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce (účinného k 04.05.2012) vyžadovaná dlhodobá strata spôsobilosti na výkon doterajšej práce musí vyplývať z lekárskeho posudku. Vykladajúc obsah lekárskeho posudku zo dňa 21.04.2011 podľa právnej úpravy účinnej v čase jeho vydania (zákon č. 355/2007 Z. z. v spojení s prílohou č. 8 písm. B Odborného usmernenia č. 10525/2010-OL Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky o náplni lekárskeho preventívneho prehliadok vo vzťahu k práci z 22.02.2010) odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval dlhodobú nespôsobilosť žalobcu na výkon doterajšej práce, čím je naplnený zákonný predpoklad ukončenia pracovného pomeru žalovaným so žalobcom. Odvolací súd dospel k záveru, že do prijatia novelizácie zákona č. 355/2007 Z. z. účinnej od 01.08.2014 (prijatie pojmu dlhodobej nespôsobilosti na výkon posudzovanej práce) sa používal ekvivalent tohto pojmu nespôsobilý na výkon konkrétnej činnosti. Dovolací súd sa s týmito závermi súdov v základnom konaní stotožňuje, preto považuje dovolateľom nastolenú právnu otázku za nedôvodnú. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP bolo prípustné, avšak žalobca v ňom neopodstatnene vytýka, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), preto jeho dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

17. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok